

BİR ÇİFT ELDİVEN

“Evet sevgili dinleyenler, İstanbul’da bugün karla karışık yağmur bekleniyor.”

Yorucu bir dava sonrası tek istediğim bir an önce eve gitmek. Bugün hiç ısınmadım, içim titriyor. Ellerim üşüyor. Yıllar var ki ısınmadı zaten. Adliye kapısından çıkar çıkmaz bir kar tanesi eriyor elimin üzerinde. Yılın ilk kar tanesi... Aniden yanı başımda bir taksi belirmese herhalde oracıkta kaldırımda oturur saatlerce ağlardım. Bir kar tanesiyle... Taksiye biner binmez yolu tarif ediyorum. Sonra iki elimin arasına aldığım, içine dava dosyalarımı koyduğum çantama iliştiriyor gözlerim. Ön tarafında küçük bir göz var, içinde yıllarca yanımda taşıdığım bir çift kırmızı eldiven. Onları çıkarmaya mecalim yok. Başımı taksinin soğuk camına dayıyorum. İyi geliyor ilkin. Sonra bir şey fark ediyorum.

Ne zaman aralık ayı gelse, ne zaman kar yağacağı haberini alsam, ne zaman rüzgâr kapıyı kırarcasına esse, o günler, çocukluğum geliyor aklıma.

Çocuklar...

Dışarıda kartopu oynar, kardan adam yapar, eğlenirlerdi. Ben pencerenin kenarına geçer onları izlerdim. Dışarı çıkamazdım çünkü benim onlarınki gibi güzel eldivenlerim yoktu. Hasta anacığımın dizine dibine oturur karın yağışını izlerdim. Bir iki kere bana eldiven alır mısınız diye sormak istedim, sonra vazgeçtim. Onun hiç üzülmesini istemezdim. Bir gün kolları kısa gelmesine rağmen giymeye devam ettiğim bir kazağımı getirdim anneme, bunu sök bana bir eldiven örüver dedim. Gözleri doldu anacığımın. Kıyamadı bana. Olmaz öyle şey dedi, zor yutkunduğunu fark ettim.

Ben Saliha. İşçi Musa’nın kızı. Kime sorsanız babamı doğru dürüst adam der. İşten yorgun argın gelişine aldırılmaz. Anamla bana bakacağım diye didinir durur. Benden gizlemeye çalışıyorlar ama ben farkındayım her şeyin. Aslında, benzi sararmamış, gözaltları çökmemiş, çabuk yorulmuyor olsa hiç anlamazdım annemin hasta olduğunu. Babamı kapıda gördüğüm an dışarıdaki kara inat içimde güneş açardı. Evimiz kasabadaki diğer evler gibi ahşaptı ama daha eskiydi. Babam derme çatma, her yerinden soğuk sızan bu evden bizi bir an önce kurtarmak istiyordu ama kenara koyduğu tüm paralar annemin ilaç masraflarına gidiyordu.

Babam işten gelir gelmez mutfağa geçer bize yiyecek bir şeyler hazırlar, annemle bana yedirirdi. O yer miydi bilmiyorum.

Akşamları gündüzden daha çok severdim. Yemekten sonra annem bana masal anlatırdı. Ben o an peri kızı olurdum. Sonra babamla oyunlar oynardık. Çok yorgun olduğu akşamlarda biraz naz yapardı ama beni hiç kırmazdı.

Gene böyle babamın omuzlarına çıkıp iki elimi yanlara açıp dengede kalmaya çalıştığım bir akşam; birden kar fırtınası başladı. Rüzgârdan evimizin çatısı uçacak sandım. Kar taneleri olağanca şiddetiyle camları dövüyor gibiydi. Çok korktum, annemin yanına sokuldum. Çok sıcaktı annem. Her zamankinden daha sıcaktı. Ben korkmayayım diye bana ninni söylemeye başladı. Annemin o tatlı sesinden çıkan namelerle uyuya kalmışım. Fırtına hiç dinmeden sabaha kadar yağmış. Ama anacım hastalanmış.

Sabaha karşı annemin inlemeleriyle uyandım. Yollar kapandığı için babam annemi hastaneye götürememiş. Dışarıda çocukların cıvıltıları duyuluyordu. Çok eğleniyorlardı. Bense annemin yanı başında birbiri ardına kesilmeyen gözyaşlarıyla iyileşmesi için dua ediyordum. Babam ikindiye doğru sevinçle evin kapsını açıp içeri girdi. Yollar açılmış, komşumuz Bayram amcanın arabası tamir olmuştu. Bizim arabamız yoktu, böyle zor zamanlarda Bayram amca arabasını verirdi bize. Babam hazırlıkları yapıncaya kadar dizinin dibinden hiç ayrılmadım annemin. İlaçlarını verdim suyunu içirdim. Annem başka hiçbir şey yemek istemiyordu. Ben ise korkuyordum.

Babama ‘annem ölecek mi?’ dedim. Çaresizce ‘bilmiyorum’ dedi. Odama gidip sessizce çok sessizce ağladım. Onun o tatlı sesi, şefkatli bakışları, her sabah saçımı okşayarak uyandırışı olmayacak mıydı?

Vazgeçmiştim eldivenlerden, istemiyordum. Bir daha eldivenler için dua etmeyecektim. Eldivensiz de kar oynanabilirdi. Ben sadece annem yanımda olsun diye dua edecektim.

Annem sonunda hastaneye yatabildi. Tedavisine başlandı. Bir süre orada kalması gerekiyordu. Ben onun yokluğunda hep birlikte geçirdiğimiz güzel günleri oynadığımız oyunları düşündüm. Ve hep dua ettim.

Bir sabah babam artık annemin eve döneceğini söyledi. O gün okul nasıl geçti, nasıl akşam oldu hiç hatırlamıyorum. Eve bir girdim kimse yok. Pencerenin kenarındaki ufak masanın üstünde bir çift kırmızı eldiven. Tam elime göre.

Peki annem nerede?

Annem nerede?

Tam o sırada mutfaktan babam çıktı, ardından gül yüzlü annem.

Dünyanın en güzel kavuşmasıydı.

Annem bizimle çok uzun süre yaşayamadı. Erken ayrıldı bu dünyadan. Beni böyle avukat olmuş görse çok mutlu olurdu. Ama bana ördüğü o kırmızı eldivenler hep yanımda, yanı başımdaydı.

Daldığım derin düşüncelerden sıyrılıp dışarıyı izlemeye başladım.

Kış bütün soğuğu ve sessizliğiyle sadece beni mi hüzne sokuyordu? Havanın dondurucu soğuktan korunmak için durağa doğru hızlı hızlı yürüyen insanların, okul çıkışı kızarmış burunlarına ve üşüyen ellerine aldırılmadan arabaların üzerinde biriken karlarla kartopu oynayan çocukların yüzünde hep bir mutluluk vardı. Oluşan trafikte taksi zar zor yol alıyordu.

Kış bir mevsim değildi benim için; yalnızlıktı. Aslında benim kışım annem öldüğünde başlamıştı. Kıştan sonra gelen bahar umudun müjdesiydi. Peki benim müjdem ne zaman gelecekti?

Bu karanlık düşüncelere inat kar bembeyazdı. Ben böyle düşünedurayım kar şiddetini arttırmış, bir biri ardına lapa lapa gökyüzünden süzülüyordu. Belli ki yarın bembeyaz bir sabah uyanacaktı İstanbul.

SELMA BETÜL ŞAHİN

BAŞAKŞEHİR BİREY OKULLARI

6-B - 24088

ŞEYMA ŞAHİN 0 541 208 86 91

BİR KIŞ MASALI

Soğuk bir kış akşamıydı,lapa lapa kar yağıyordu.Öyle güzeldi ki insanın oturup izleyesi geliyordu.Kış akşamları en çok sevdiğim de, annemin sıcacık yanan ve çıtır çıtır eden sobanın üzerine kestane koyup kızartması ve sonra onu keyifle yemekt.Yüzüm kıpkırmızı olurdu sıcaktan ama bayılırdım o hisse. benim için en iyi mevsim kış mevsimi idi.Kış mevsimi tüm soğuğuyla ve sessizliği ile dünyanın üzerine çöktüğü zamandı.Annem bana hep masal anlatırdı ,ben de onu dinleyip sonra güzel bir uyku çekerdim.Ve birgün soğğun ve karın daha fazla olduğu Uludağ Kayak Merkezi'ne gidecektik.Hazırlanarak nihayet yola çıktık.

Yollar çok uçurumlu ,virajlıydı ve yukarı çıktıkça daha kötü oluyordu ve yaklaştıkça kar daha şiddetli yağmaya başlamıştı.Öyle bir sis vardı ki önümüzü göremiyorduk, sonra yanlış bir yola saptık .Aman Allah'ım kaybolmuştuk .Evet resmen kaybolmuştuk . O an tam da bir felaketin ortasındaydık.Kar ve tipi şiddetini oldukça arttırmıştı ve geldiğimiz yer çok ıssızdı.Hiç bilmediğimiz ürkütücü bir ormanın ortasında yapayalnızdık. O kadar soğuktu ki arabanın motoru donmuştu.Annem ve babam arabadan inip etrafa bakacaklardı ama maalesef göz gözü görmüyordu.Sonra yardım çağırma için telefonu eline aldı babam.Of Allah'ım inanamıyordum! Bırakın internet çekmesini telefon bile çekmiyordu.Resmen bir felaketin içine sürüklenmiş gibi şiddetli bir korku tüm ruhumu ,zihnimi ,bedenimi esir almıştı bu duyduğum kara haberden sonra. Annemin bana belli etmese de telaşlı ve endişeli olduğu yüzünden anlaşılıyordu,Babamın da yüzü sirke satıyordu.Çaresizlik ,endişe ve korku.Bu zamana kadar hissetmediğim tüm kötü duygular bir olup etrafımızı sarmıştı. Annem ve babama sürekli “Şimdi ne yapacağız?Nasıl kurtulacağız? “gibi korku dolu sorular soruyordum.Onlar da her ne kadar tedirginlikleri yüzlerinden okunsa da “Sadece yolumuzu kaybettik ama doğru yolu bulup kurtulacağız.”diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Ama itiraf etmeliyim ki ne kadar korksam da canım ailemin varlığı bir yandan kalbimin derinliklerinde güçlü bir güven duygusu uyandırıyordu.

Yolumuzu kaybetmemizin üzerinden tam beş saat geçmişti.Ve artık hava kararıyordu, arabaya bindik ve yanımızda yolluk olarak aldığımız yiyeceklerden sonrasını da düşünerek çok az bir şeyler yedik.Üçümüz de arabanın içinde olmamıza rağmen soğuktan tir tir titriyorduk. Annem ve babam üzerimize örtebileceğimiz ne varsa hepsini benim üstüme örtterek biraz uyumam gerektiğini ve ben uyanıncaya kadar kendilerinin bir çözüm bulacaklarını söyleyerek beni oldukça ısıtmış ve rahatlatmışlardı.Bedenimin ısınmış olmasının verdiği etkiyle derin bir uykuya dalmıştım ki çok gürültülü bir sesle uyandım. Annemler hala kurtulmanın yolunu arıyordu ve hiç uyumadıkları belliydi. Sesin yukarıdan geldiğini görünce çığ olduğunu anladık ve çok soğuk olmasına rağmen hemen arabadan inip daha güvenli bir alana saklandık. Ses azalınca çıktık ve arabayı bir daha görmedik .İşimiz artık daha da zorlaşmıştı.Neyse ki canımızı kurtarmıştık, bir ağacın dibine oturup ısınmaya çalışıyorduk.Babam ben üşümeyeyim diye eliyle elimi ısıtıyordu, ama maalesef işe

yaramıyordu.Babam iki tane odun parçası alıp elleriyle ovuşturarak ateş yakmaya çalışıyordu,ve çok kez deneyip sonunda başarmıştı.Ama ne yazık ki rüzgar onu da söndürmüştü ve artık benimde gözlerim dolmaya başlamıştı.Babam beni öyle görünce bana dedi ki "Gerekirse kendi canımı bile veririm ama senin bir saç teline bile zarar gelmesine izin vermem." Hem duygusallığımın hem de içimdeki tedirginliğin etkisiyle babama sarılıp hüngür hüngür ağladım.Gitgide hava daha soğuk oluyordu ve sanki ecelimizi çaresizce beklemeye başlamış gibiydik.Bir yandan da hayatta kalamk istemenin etkisiyle içimizde bir yerlerde hep bir kurtulma umudu taşıyorduk.

Ve içine düştüğümüz çaresizliğin üzerinden uzun süre geçmiş içimizde kalan ufak umut kırıntılarıyla yaşama ve birbirimize tutunmaya çalışıyorduk.Allah'tan annem arabadan inerken çantasını almayı akıl etmişti de içindeki atıştırma hallerinden yiyerek açlığımızı biraz olsun yatıştırmıştıktık.Sabaha kadar titreyerek ve birbirimize sığınarak bekledik. Bedenimiz çok yorgun düşmüştü ama üşümekten uyumak ne mümkündü?Sabahın ilk ışıklarıyla kaskatı kesilmiş bedenimizi ellerimizle ovalayarak açmaya çalışmış ve güç bela çare arayışına devam etmek için geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlamıştık.

Yorulana kadar yürüdük sonra dinlenmek için bir ağacın altına oturduk.Artık sadece suyumuz kalmıştı elimizde midemize degebilecek.Çok fazla acıkmış olmama rağmen annem ve babamı daha fazla üzmemek adını çıtımı bile çıkarmadım.Biz annemle dinlenirken babamda biraz yükseğe çıkıp sinyal göndermeye çalışıyordu. Çok kez denemesine rağmen çabalar sonuçsuz kalmıştı . Sonunda Allah yüzümüze gülmüş ve babamın son bir hırsıyla yaptığı deneme sonuç vermiş , telefonda sinyal göndermeyi başarabilmiştik.Yerimiz tespit edildiği için bulunana kadar olduğumuz yerden çok uzaklaşmadan içimizi ısıtan sevinç duygusuyla kurtarılmayı beklemiştik.Ve sis biraz kaybolunca babam bir de ne görsün? Azıcık ileride bacasında dumanı tüten bir kulübe vardı.Hemen oraya doğru ilerledik sonra , kapıyı çaldık ve kapıyı açan kişi montlu ve yakasında Türk Bayrağı sembolü olan kişiydi. Hemen kaybolduğumuzu anlattık ve duyduğumuza inanamadık adam Uludağ Kayak Merkezi'nde bir görevliydi.O an çok mutlu olmuştuk çünkü artık kurtulmuştuk ve sonra yine yeni bir şey öğrendik ki biz zaten kaybolduğumuz yerden,Uludağ Kayak Merkezi'ne kadar yürüyerek gelmişiz meğer.Görevli abi bize çok yardımcı oldu. Önce bedenimizi ısıtmış sonra karnımızı bir güzel doyurmuştu.Karanlık çöktüğü için geceyi orada geçirdik. Sabah olunca da,teleferiğin son noktasından en aşağıya kadar indik. Biraz uzun bir yolculuktan ama nihayet varmıştık.

Konaklayacağımız otele vardığımızda babam derin bir oh çekerek iki elini omuzlarıma attı ve şu sözleri söyledi: " Kaybolduğumuz yerde sana bir şey demiştim ya hani ,sana bir kez daha hatırlatıyorum. Gerekirse kendi canımdan bile vazgeçerim ama senin saç teline bile zarar gelmesine asla izin vermem."Bu sözleri ilk duyduğumda korkudan döktüğüm gözyaşlarım şimdi yerini sevinç gözyaşlarına bırakmıştı. Ve bir kez daha pelerinsiz kahramanıma ,babama ,olan güvenim kat kat artmıştı.Daha sonra bunu bir macera ve anı olarak anı defterimize eklemiştik ve böylece çok ürkütücü ve olumsuz da olsa büyüyen

tüm tanıdıklarına anlatacağım bir kış masalım olmuştu.Bir kez daha anladım ki sevgi tüm zorlukların tüm kara kışların üstesinden gelebilecek sonsuz bir güce sahipti.

YAZAN:YAğMUR SEVGİ DİKİCİ

OKULU:ANTALYA BİREY OKULLARI

SINIF:7/B

NUMARASI:559

VELİ ADI :MERAL DİKİCİ

VELİ NUMARASI: 0549 312 00 37

UMUT YILDIZI

Şehirde yaşayan hiç kimse, bu kadar sert bir kış beklemiyordu. Kar, gökyüzünden usul usul başlamış, kısa sürede yolları, çatıları ve parkları beyaza bürümüştü. Ancak bu sakin başlangıç, birkaç gün içinde yerini bir felakete bırakmıştı. Rüzgâr öyle sert esiyordu ki, insanlar sokağa adım atamaz hale gelmişti. Elektrikler kesilmiş, yollar kapanmıştı. Şehir, daha önce görmediği kadar büyük bir kar fırtınasına teslim olmuştu.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplanmış, kar taneleri usulca yere düşüyordu. Hava o kadar soğuktan ki; Deniz, nefesini verirken çıkan buhar, önündeki camda küçük bir duman bulutu oluşturuyordu. Yine de pencereden dışarı bakmayı bırakmıyordu. Belki bir mucize olur, gökyüzünden anne ve babası gelir gibi hissediyordu. Ama ne kar taneleri ne de soğuk rüzgâr bu hayalini getirebilirdi.

Anne ve babaları, bir süre önce çok uzaklara gitmek zorunda kalmıştı. Ananesi, onların çok önemli bir görev için gittiğini söylerdi, ama ne Deniz ne de Alper bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayabiliyordu. Sadece, onların bir türlü dönemediklerini biliyorlardı.

Alper, her zaman Deniz'in yanında olmaya çalışıyordu. Onu güldürmek için kar topu savaşı yapar, kardan adamlar yapardı. Ağabeyi ona ne kadar zorluk yaşarsa yaşasın hayatta küçük şeylerden de lezzet alınabileceğini öğretmeye çalışıyordu. Ama Deniz'in içindeki hüznün, hiçbir oyunla geçmiyordu. Geceleri uyuyamadığında, ağabeyinin ona sessizce "Sabret, Deniz. Annemiz ve babamız bizi asla unutmaz. Bir gün mutlaka dönerler," dediğini hatırlardı. Ama bu sözler bile bazen yetmezdi. Onlar neden onun yanında değildi? Neden herkes anne babasıyla kar topu oynarken, o yalnız başına pencereden karı izliyordu?

Günler, haftalar bu şekilde geçerken Deniz'in en sevdiği şey ananesinin anlattığı masallar olmuştu. "Kışın en karanlık gecelerinde, gökyüzünde bir umut yıldızı belirir. Eğer ona içten bir dilek dileyecek olursanız, dileğiniz gerçekleşebilir. Ama bu yıldız yalnızca sabredenleri duyar." Deniz, ananesinin anlattığı bu masalı düşündü tekrar ve kalbinde bir şeyler hissetti. O gece, ağabeyine baktı ve fısıldadı:

"Alper, o yıldız bizim dileğimizi duyar mı?"

"Deneriz," dedi Alper. "Yeter ki vazgeçme."

İkisi birlikte pencerenin önüne oturdu. Deniz gözlerini kapadı ve içinden geçirdiği dileği sessizce yıldızlara gönderdi. "Ne olur, annem ve babam geri gelsin. Bu kış bitsin."

Günler geçti. Kar fırtınası bir süre daha devam etti, ama her geçen gün yavaşladı. Nihayet, güneşli bir sabah karların erimeye başladığını gördüler. Deniz, bu değişimi büyük bir heyecanla izliyordu.

Bir sabah, ananeleri kapıya gelen bir mektubu: 'Sanırım Umut Yıldızı sizi duymuş,' diyerek Deniz ve Alper'e verdi. Mektup, anne ve babalarından gelmişti:

'Sevgili çocuklarımız sizi çok seviyoruz. Her gece kar tanelerine bakarken sizi düşününüz. Bu kış ne kadar uzun sürerse sürsün, bilin ki karların altında, tıpkı bizim gibi bekleyen çiçekler var. Onlar da baharı bekliyor. Sabredin, karlar eriyecek ve bahar geldiğinde hep birlikte olacağız. O zamana kadar güçlü olun... Biz de sizin yanınıza dönmek için sabırla bekliyoruz. Bu kış geçecek ve biz yine birlikte olacağız. Kar taneleri gibi güçlü ve eşsiz olduğunuzu ve bizim sevgimizin karları bile eritecek kadar güçlü olduğunu unutmayın. Şimdiye kadar gösterdiğiniz sabır ve cesaret için ne kadar gurur duysak az. Sizi çok seviyoruz. 'Anne ve Babanız'

Deniz o gün, mektubu okurken bir şey fark etti. Anne ve babası uzakta olsa da, onların sevgisi hep onunlaydı. O kışı, bu mektupla atlatabildi. Çünkü ananesi ona, sevginin en zor zamanlarda bile umut verebileceğini öğretmişti.

Mektubu okudukça, Deniz'in içindeki umut büyüdü. Artık yalnızca beklemek değil, güçlü olmak gerektiğini anlamıştı. Annesi ve babası dönene kadar Alper ile birlikte ananesine destek olacaktı.

Sonunda beklenen gün geldi. Karlar tamamen erimiş, şehir eski hareketliliğine kavuşmuştu. O gün, Deniz pencereden dışarı bakarken anne ve babasını kapıda gördü. Şaşkınlıkla yerinden fırlayıp koşarak kapıya çıktı. Anne ve babasına sınımsız sarıldığında, bu kışın sona erdiğini ve baharın sadece dışarıda değil, içinde de başladığını hissetti.

Bu uzun ve soğuk kış, Deniz'e sevginin ve umudun en zor anlarda bile insanı ayakta tutabileceğini öğretmişti. Çünkü kış ne kadar uzun sürerse sürsün, sonunda bahar mutlaka gelirdi.

Soğuk kış günleri artık geride kalmış, umut dolu bir bahar başlamıştı. Deniz, o gün yalnızca bir aileye değil, bir umuda da sarıldığını hissetti.

O masal, kışın en soğuk günlerinin bile bir umut ışığıyla sonlanabileceğini gösterdi ve Deniz'in hikayesi, hayatta hiçbir karanlığın sevgi ve umut karşısında kalıcı olmadığını bir kere daha ispat etti. Çünkü sevgi, en kalın buzları bile eritebilecek güce sahiptir...

Öğrenci:

Adı Soyadı: Derya Beril İrfanoğlu

Okul: Başakşehir Birey Orta Okulu

Sınıfı: 6/A

Numarası: 24114

Veli

Adı Soyadı: Emre İrfanoğlu

Telefon: 0536 797 65 86